

Princův život

Román

Tereza
Hellerová

xyz

Princův život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Hellerová

Princův život – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

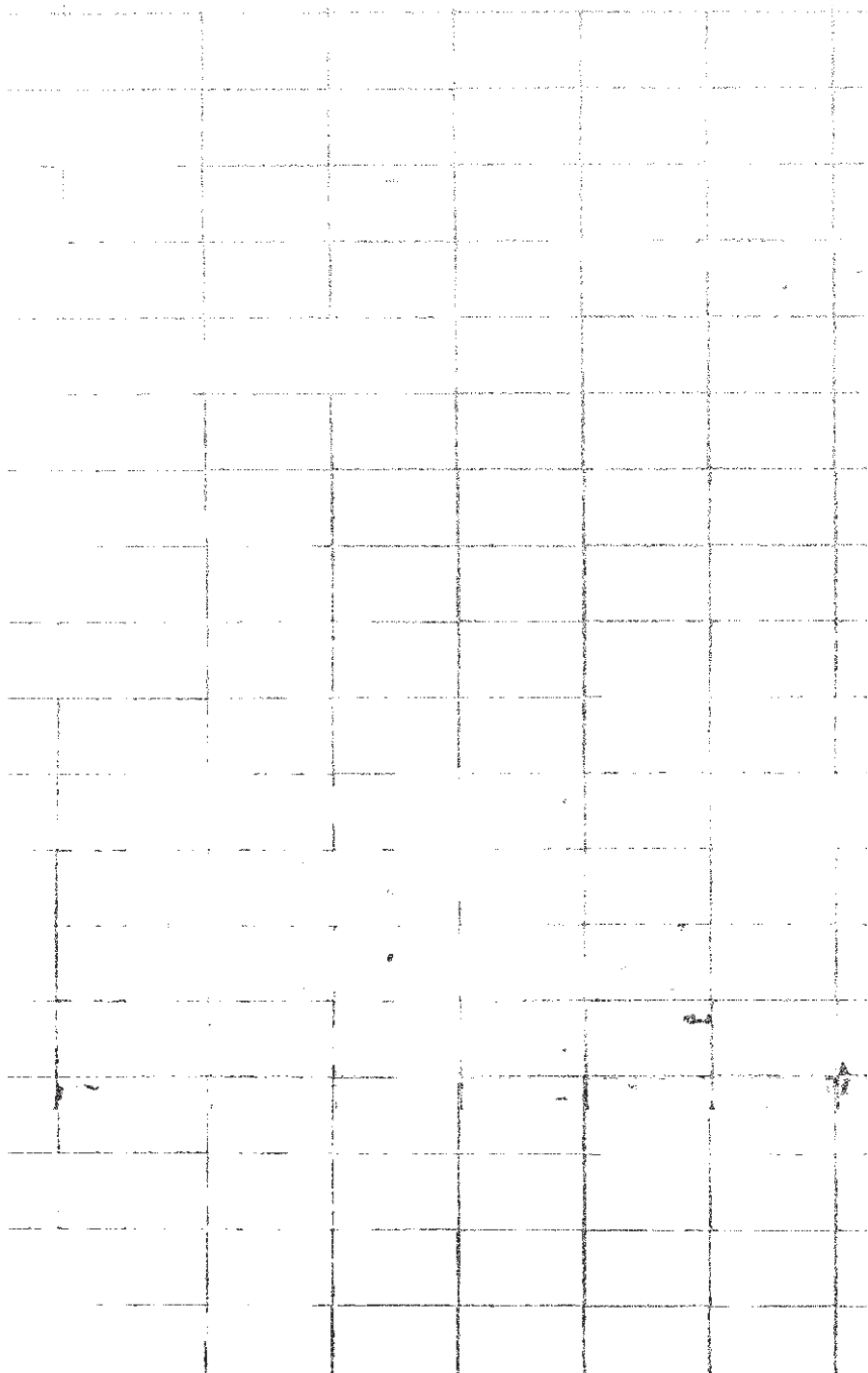
ALBATROS **MEDIA**

Princův život

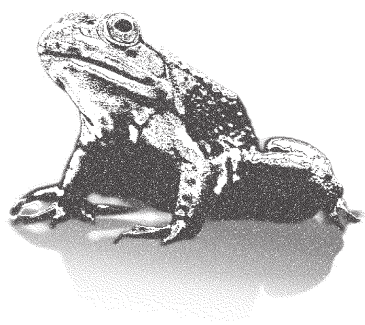
Román

Tereza
Hellerová

xyz

Rodičům

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Tereza Hellerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-862-8

ISBN e-knihy 978-80-7683-866-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-867-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-863-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ČÁST I.

1.

Co jsi provedla? zeptala se žába.

Trůnila na svém místě nad vanou. Vybledla, chyběl jí kus nohy, ale ten lehce povýšený úsměv si udržela vlhku i času navzdory. Na samolepku to byl slušný výkon, když uvážím, že jsme ji sem nalepily před osmatřiceti lety.

Tenkrát se z hříchů stačilo vyzpovídat mámě. Ať jsem udělala cokoliv, nakonec mě objala a řekla: „Běž si hrát.“ A já šla, lehká jako pírkó. Možná proto jsem žábu dál trpěla, i když se mi nikdy nelíbila. Byla mým pojítkem s dobou, kdy jsem jenom rozbíjela hrníčky a kradla čokoládu. Všechny ty hrozné věci jsem provedla až potom.

Vyplivla jsem zbytky pasty do umyvadla a chvíli zpytovala svědomí. Pak jsem vzala ručník a setřela bílé tečky na zrcadle. V jeho rozích se usazovala vlhkost a množila černá plíseň. Nesnášela jsem, když něco nešlo vyčistit.

Právě když jsem se rozhodla koupelnu vystříkat savem, rozezněla se v útrobách bytu monotónní melodie. *Konečně*, blesklo mi hlavou.

Neozvala se dobré dva měsíce. Podezírala jsem ji, že na poslední chvíli vycouvá. Já bych na jejím místě určitě váhala. Ale ona byla silnější. Vždycky jí šlo především o něj. Nejvyšší čas, aby se dozvěděl pravdu.

„Haló?“

„To jsem já.“

Rozbušilo se mi srdce. Volal málokdy.

„Co se stalo?“

Chvíli mlčel. Pak mi pomalu a rozvážně vyložil situaci. Pochopila jsem, proč se neozvala, a taky mi došlo, že náš plán je v troskách.

„Asi jsem řekl něco, co jsem neměl,“ přiznal nakonec.

V telefonu to zachrastilo a zvuk se přepnul na hlasitý odposlech.

„Bojíme se, aby nevyvedl nějakou hloupost,“ dodala ona.

„Budu ho čekat,“ slíbila jsem. Rychle jsme se rozloučili, jako by záleželo na každé vteřině. Takový nesmysl.

Vrátila jsem se do koupelny a opřela se o umyvadlo. Ve spáncích mi tepala krev.

„Tak řekni něco.“ Zvuk vlastního hlasu mě překvapil.

Chvíli na mě shlížela mlčky.

Uteč. To ti šlo vždycky nejlíp.

2.

Tomáš se o situaci dozvěděl o čtrnáct dní dříve. Vrátil se s Filipem z hospody pozdě v noci, takže mu chvíli trvalo, než na parketách nahmatat vrtníci mobil.

„Ano?“

„Policie České republiky. V naší databázi jste uveden jako syn paní... ehm... Evy Veselé,“ oznámil hlas.

Ticho.

„Haló...?“

„Dobrý den,“ vysoukal ze sebe. Snažil se znít dospěle a ne jako někdo, kdo leží v posteli jen v trenýrkách a neví, kolik je hodin ani co je za den. Přejel si dlaní po čele, překulil se na levý bok a očima pátral po čemkoliv, co by mu pomohlo se zorientovat. Strohé digitální hodiny na nočním stolku ukazovaly 10:05. Budík nezvonil, takže je asi... neděle?

„Můžete potvrdit, že jste syn paní Evy Veselé?“

„Promiňte... Ano.“

Dotyčný ho v několika stručných větách informoval, že mámu dnes ráno odvezli do psychiatrické léčebny. Bloudila kolem Vltavy a byla zmatená.

„Potřebujeme, abyste přijel a podepsal souhlas s hospitalizací.“

Poděkoval. Slíbil, že přijede co nejdříve.

„Ty vole,“ ulevil si. Máma tu nebyla, aby ho napomenula.

Před pěti lety, když utekla poprvé, nechala na stole lístek s pokyny a plnou ledničku. Později si aspoň dala záležet, aby o ni

nemusel mít starost. Poslední dobou blbla víc než obvykle, ale *Bohnice?! To už vážně přehání!*

Vstal, zasunul bosá chodidla do šedých pantoflí a zamířil do kuchyně. Nikde žádný vzkaz. Otevřel lednici. V rohu se k sobě choulily dva opuštěné jogurty, jeden načatý, druhý prošlý.

Vzpomněl si, že máma večer koukala na televizi, a šel zkontrolovat obývací pokoj. Pořád na něm ležela rozhrabaná peřina, kterou ji přikryl, když se v noci vrátil.

Chvilí přešlapoval na místě. Pak vzal mobil a vytočil její číslo. Z chodby se ozvala kovová sonáta Pro Elišku.

Tak jo. Něco se děje.

Dojet do Bohnic mu trvalo hodinu.

Stiskl zvonek vedle modro-bílé cedule AKUTNÍ PÉČE. Dveře se otevřely a v nich stála zdravotní sestra v nemocničním úboru. Měla šedou pleť a kruhy pod očima.

„Přejete si?“

„Volali mi, že sem odvezli mámu a...“

„Méno?“

„Tomáš Veselý.“

Zvedla jeden koutek. „Ne vaše. Matky.“

„Aha... Omlouvám se. Eva Veselá. Prej byla zmatená a tak jsem se teda přišel zeptat...“

Zarazila ho gestem ruky, otočila se a houkla někam do chodby: „Ten novej příjem je eště na baráku?“

Viděl z ní teď jen ruku svírající hranu dveří, zbytek těla zmizel za přivřenými dveřmi.

Škvíra se znovu zvětšila.

„Podte,“ řekla a trochu uhnula, aby mohl projít. „Se zatím posadte, doktorka přijde hned.“ Ukázala na řadu oranžových plastových židlí podél zdi a zmizela.

Chvilí to vypadalo, že *na baráku* skoro nikdo není. Chodba zela prázdnotou a všechny dveře byly zavřené. Pak se jedny

náhle otevřely a vyhrnuly se z nich postavy ve zdravotnických mundúrech.

Ve skupince rozeznal sestru, co ho před chvílí pouštěla dovnitř. Za pochodu něco sdělovala postarší lékařce. Obě se zastavily a pohlédly jeho směrem. Trochu se nahrbil.

Doktorka předala sestře hromadu desek, ta pod jejich tíží na okamžik poklesla v kolenou, následně ještě něco řekla a ukazovákem opsala ve vzduchu kruh. Pak se otočila k hloučku zády a vydala se směrem k němu.

„Promiňte, měli jsme vizitu. Vedoucí lékařka Pokorná,“ napráhla k němu ruku. Stisk měla pevný, asi jako někdo, kdo podává ruce často. „Pojďte.“

Zavedla ho do úzkého tmavého kamrlíku vzadu za sester-nou. Nebylo tu nic osobního, jen bílou koženkou potažená křesla, stůl s počítačem a zpola uschlá kytky v rohu. Pokynula mu k jednomu z křesel a sama si sedla k počítači zády k němu.

„Takže... pane Veselý. Čtu tady, že maminka byla dezorientovaná. Potulovala se kolem řeky v nevhodném oblečení. Záchrannou službu zavolal pán, co nedaleko venčil psa. Měl obavy, aby neskočila do vody. Suicidální tendence se s ohledem na další rozhovor s pacientkou jevily nepravděpodobné...“

Otočila se na křesle, udělalo to tiché *puf*. Upřela na něj tázavý pohled.

Přemýšlel, co se od něj očekává. Nic ho nenapadlo, tak mlčel.

„Stalo se něco, když odcházela z domova?“

„Ne. Nebo nevím. Ještě jsem spal.“

Něco si poznamenala a pokračovala v předcítání: „Při příjmu klidná, orientovaná osobou, ale nikoliv místem a časem...“

„Promiňte, co to znamená?“ přerušil ji.

„Povídala nám, že se šla projít podél Seiny. Když jsme ji upozornili na nevhodné oblečení a obuv... měla na sobě jen pantofle a letní šaty... říkala, že je přece léto.“

„Seiny?“

„Řeka, co protéká Paříží. Napadá vás, proč si to mohla myslet?“

Zavrtěl hlavou. Pak řekl: „Pocházel odtamtud můj otec, ale nikdy jsme tam nebyli. Ani máma, pokud vím. Seznámili se v Praze.“

Zase si něco zapsala.

„A kde je tatínek teď?“

Zadíval se na tu uschlou rostlinu v rohu.

„Umřel.“

Ticho.

„Už dávno. Byl jsem ještě mimino,“ dodal.

Její ruce se rozlétly po klávesnici. Všiml si, že na nich nemá žádný prsten ani jinou ozdobu.

„Normální autonehoda,“ řekl ještě.

Normální autonehoda? Začínal mít divný dojem, že cokoliv, co řekne, může být použito proti němu.

Pozoroval, jak na monitoru přibývají řádky, ale zdálky je nepřčetl.

„Nemůže to bejt z dehydratace?“ vyhrknul. „To se přece občas stává, ne? Že lidi nepijou a tak.“

Znovu se k němu otočila.

„Ano. Někdy se to stává,“ řekla váhavě. „Většinou stav rychle odezní...“

Uklidnil se.

„Takže už můžeme domů?“

Dvakrát klikla myši a bílé pole s poznámkami o mámě zmizelo.

„Jenže tohle neodeznělo. Budeme si ji tu muset nechat pár dní na pozorování. K tomu právě potřebujeme váš souhlas.“

„Ona chce zůstat?“

Lékařka vstala a přešla k němu. Posadila se na vedlejší bílé křesílko a položila mu zlehka ruku na zápěstí. „Pane Veselý... vy mi nerozumíte. Maminka je dezorientovaná. Musíme nej-

dřív vyloučit, že to není něco vážnějšího. V určitých případech se stav upraví sám od sebe, třeba když jsou lidé v šoku a ten pak přejde. My ale nevíme, z čeho a hlavně jestli vůbec je maminka v šoku. Taky to může být... něco úplně jiného. Nechovala se nějak podivně?“

„Podivně?“

„Zapomínání běžných úkolů, dezorientace...“

Přestal ji poslouchat. Mizela už několik let, ale ještě to nebylo tak zlé. Poslední půlrok věděl, že se děje něco vážnějšího.

„Byla v pohodě,“ zalhal.

Potřeboval nejdřív mluvit s mámou. Doktorům nikdy nevěřila. Určitě by nechtěla, aby té ženské něco prozradil.

Doktorka si ho pozorně prohlížela. Uhnul očima.

„Může to být plíživé,“ řekla.

mlčel.

„Zatím je na diagnózu brzy, ale mohla by to být počínající Alzheimerova demence. Musíme ještě udělat nějaká vyšetření, ale...“

„Cože?“ přerušil ji. „To je nějaká blbost. Teda pardon, ale to snad mají starý lidi, ne? Vždyť je jí jen něco přes čtyřicet.“

„Chtěla jsem říct, že demence se většinou rozvíjí pozvolna. Roztržitost, drobné zapomínání povinností, ztráta orientace ve známém prostředí...“

„Ale nic z toho se mámy netýká. Netýkalo,“ opravil se. Řekl to tak pevně, že tomu skoro sám uvěřil.

„A v rodině?“

„Co jako?“

„Vyskytla se v rodině nějaká duševní nemoc? Předčasná demence například? Bývá to dědičné.“

Konečně se mu trochu ulevilo.

„Tak to vůbec. Babička s dědou jsou úplně v pohodě.“

„Tím lépe,“ usmála se. „Třeba se maminka po pár dnech dá dohromady. Uvidíme.“ Mrkla kamsi do rohu místnosti.

Napadlo ho, že tam asi visí hodiny.

„Jedte teď domů a buďte v klidu. Kdyby se diagnóza potvrdila, známe způsoby, jak průběh zmírnit.“

„Můžu s ní mluvit?“

„Teď ne. Přijďte, až budou návštěvní hodiny. Buďte ale připravený, že vás možná nepozná.“

Mluvila s ním laskavě, ovšem nesmlouvavě.

Jako na povel vešla do místnosti další sestra a přinesla nějaký papír. Položila ho na stůl a zase odešla.

„Podepíšete nám souhlas?“ zeptala se doktorka. Z náprsní kapsy vytáhla propisku a podala mu ji.

Prolétl formulář očima. Spousta vět, kterým nerozuměl.

„Můžu si to rozmyslet?“ Měl dojem, že by měl říct něco podobného.

„Samozřejmě. V klidu si to pročtete, ale nebojte... Je to jen formalita. Kdykoliv si ji můžete odvést na revers.“

Vstala, koženka zavržala. Omluvila se, že musí zpátky na vizitu.

Osaměl. Chvilí přemýšlel, že zavolá babičce. Pak si ale představil ten rozhovor a uvědomil si, že se chce rozhodnout sám. Je přece dospělý.

Podepsal papír, aniž by ho četl.

Sestra za ním zamkla vstupní dveře pavilonu. Vydal se napříč parkem, stále ještě rozrušený z rozhovoru, který právě absolvoval.

Táhlo ho to ke kostelu, jehož věž se tyčila uprostřed parku jako maják. Mírný kopeček k náměstíčku před památkou zdolal právě ve chvíli, kdy se rozezněl zvon ohlašující poledne. Vzhlédl. Hejno černých vran vysedávajících ve věži se prudce vzneslo do oblak a s hlasitým krá krá mu přelétlo nad hlavou.

Z kostela se vyrojil houf lidí. Na první pohled vypadali jako obyčejní věřící po skončené bohoslužbě. Teprve když se podíval pozorněji, všiml si jejich plochých pohledů a trhané chůze.

„Pojďte, paní Hronová, pojdte,“ ozvalo se zepředu. Žena v bílých kalhotách a zdravotnické obuvi napřáhla ruku k pacientce, co se zmateně rozhlížela na všechny strany. „Ať se mi neztratíte.“

Věta, která ho přenesla do minulosti.

3.

„Pojď, ať se mi neztratíš,“ řekla tehdy máma.

Jeho první vzpomínka. Okolo výskaly děti, vyhrávala hudba. Musel být malý, tak malý, že mu každou chvíli něco zaclonilo výhled. Máma na sobě měla červený kabát, napřahovala k němu ruku a usmívala se.

Chtěl za ní běžet, ale vtom odněkud sladce zavoněla cukrová vata. Nedokázal se odlepit z místa. Když se konečně vzpamatoval, červený flek se vzdaloval směrem k autodromu. Prodral se davem a doběhl ho. Popadl osobu za ruku, byla studená a kostnatá, ne hebká a teplá jako ta mámina. S úlekem cizí ženu pustil. Něco mu říkala, ale on ji nevnímal. V tu chvíli s jistotou věděl, že mámu už nikdy nespatří. Rozbušilo se mu srdce a potom... tma.

Probudil se v sanitce. Così vedle strnule zíralo z okýnka. Lekl se. Naklonilo se to k němu a on ucítil známou vůni. Máma ho pohladila po tváři. Usnul.

Znovu se probral v posteli na kolečkách pod cizí bílou peřinou.

„Musíš na něj dávat větší pozor!“ uslyšel babiččin hlas.

„Celou dobu jsem ho viděla. Schválně jsem čekala, jak si poradí,“ namítla máma.

Počkat. Máma ho tam nechala schválně? Proč? Už ho nemá ráda?

„Je brzy. Potřebuje někoho, kdo ho neopustí.“

„Já přece nikam neodcházím!“

Nerozuměl tomu. Schoval se zpátky pod peřinu a potichu se rozbřečel.

Kolik mu tehdy bylo? Tři? Čtyři? Rozhodně byl ve věku, kdy mu stačilo mít mámu nablízku. Ničeho se nebála a mluvila s ním odmalička jako s dospělým. Blesk ve městě neuhodí. Pes, který vrtí ocasem, nekouše. Strašidla neexistují. Čert je jen převlečený kluk, který si vydělává peníze na brigádě.

Když se jednou zeptal na tátu, řekla prostě jen: „Umřel.“

„Ale kde je?“ nechápal.

„Jednou, až budeš větší, se na to místo pojedeme podívat.“

Upokojil se a víc se nevyptával.

Byl už o něco větší, když mu oznámila, že začne chodit do školky a ona do nové práce. Předpokládal, že budou chodit spolu, tak jen přikývl. Usmála se a pohladila ho po hlavě.

Znejistěl teprve ve školkové šatně, když se měl převléknout do domácího. Máma nad ním dál stála v botách a bundě a dívala se stranou.

Nějaká holka si lehla na zem a začala vřískat. Její matka ji s ústy staženými do tenké čárky zvedla ze země a hlasem plným přidušené zloby zasyčela, ať přestane dělat scény.

Srdce mu bušilo skoro jako tenkrát na pouti. Chtěl mámě dokázat, že je jiný a poradí si sám. Pověsil si bundu na háček pod obrázkem slona a srovnal boty do přihrádky. Máma ho vzala za ruku a odvedla do třídy.

„Tak běž. Přijdu po obědě,“ řekla a povzbudivě se usmála.

Posadil se na zem do kouta a čekal, až uběhne sjednaný čas.

Později, když už zvládal dojít aspoň ke stolečku a tam předstírat, že si něco maluje, k nim ze šatny dolehl hrubý mužský hlas: „Neumíš si nandat bačkory? Kolik ti je? Na opačnou nohu!“

Po chvilce se u dveří objevil tmavovlasý kluk. Setkali se pohledy. Kluk zaváhal, ale nakonec se vydal přímo k němu a posadil se na sousední židli.

„Vidím, že jste se s Filipem skamarádili,“ mrkla na ně učitelka. Byla mladší než máma, ale oblékala se spíš jako babička. Na tváři jí neustále visel nepřítomný úsměv, jako by myslela na něco hezkého, co ji teprve čeká.

Úspěšně se promlčeli dopolednem. Když pro Tomáše přesně ve dvanáct přišla máma, zvedl Filip hlavu a řekl: „Tak čau.“

Další den se mu do školky šlo o něco lépe. Ráno znovu křik v šatně. Filip přišel pěkně zdecimovaný. Posadil se vedle a zahájil mlčení.

„Hlavně v klidu,“ řekl mu Tomáš. Tuhle větu mu vždycky říkala máma, když měl některý z těch svých záchvatů.

Filip kývnul.

Připadal si rázem jako Pepek námořník narvaný špenátem. Úplně cítil, jak se mu nafoukly svaly.

Další vzpomínka, to už byli oba mazáci. Hledali s Filipem slímáky, klacíky je nabírali do kýble a nosili do skrýše ve křoví. Šťourali do nich tak dlouho, až z jednoho vytekla žlutá lepkavá šťáva. Nato si Filip pozvracel botu. Pomáhal mu ji utřít mokrým listím, aby nebyl průšvih.

Ten den zrovna máma uvízla ve městě. Školka končila v pět, ale už ve tři čtvrtě je učitelky nahnaly do šatny, aby se začali oblékat. Zbyli jen on a Filip. Pršelo, seděli vedle sebe v šatně v pláštěnkách a navlhých botách a potili se. Topení jelo naplno, ačkoliv byl konec dubna. Jakmile se vychovatelka odběhla převléknout, kamarád ze sebe serval bundu a skopnul pozvracenou botu.

Váhavě ho následoval. Pak řekl: „Ty jo. Poslední jsem ještě nikdy nebyl.“

Ticho.

„A ty?“ zeptal se Filipa.

Pokrčil rameny.

Vtom se ozval bzučák a dovnitř vlétla máma.

„Promiň, nejely tramvaje.“

„Nevadí, mami...“

Vešla učitelka s rozpuštěnými vlasy a namalovanou pusou. Vypadala jinak. „Á, paní Veselá, výborně. Co ty, Fílo, myslíš, že táta dneska přijde?“

Za dveřmi ho napadlo, že to možná nemyslela v žertu.

Společně přešli do první třídy. Čas plynul, roky ubíhaly jako patra ve výtahu.

Najednou byli v pětce a Filip skoro na měsíc zmizel. Už se začal bát, že se snad přestěhoval a nic mu neřekl, když se jednou ráno zase zjevil před školou s nahnědlými zbytky monoklu pod okem.

„Kde jsi sakra byl?“ zeptal se ho o přestávce.

„V Klokánku.“

Chvilí přemýšlel, o čem mluví.

„V tom děcáku?“ vzpomněl si.

Filip přikývl. „Něco takovýho. Tentokrát to fotr přehnal.“ Bez dalších podrobností vytáhl z tašky svačinu a pustil se do jídla.

Samotný fakt, že nějakou svačinu měl, byl podezřelý. Léta se spolu dělili o tu jeho. Máma brzy pochopila a začala mu mazat rohlíky dva. Každý obložený plátkem šunky, sýrem, rajčetem a listem salátu.

„To je dobrý, to zelený,“ žvýkal zamyšleně Filip, když mu rohlík poprvé daroval. „Co to je?“

„Děláš si srandu?“

„Proč jako?“

„Jsi jako nikdy nejedl ledovej salát nebo co?“

Dnes měl Filip zbrusu novou krabičku s dělicí přepážkou a v ní vyskládané tři druhy ovoce a makový koláček.

„Hustý!“ nakoukl mu přes rameno. „Chci taky do Klokánka.“

„To dělala máma.“ Nezněl moc nadšeně.

Nevěděl, že nějakou vůbec má. Nikdy o ní nemluvil. Asi stejně, jako on o tátovi.

„Bydlím teď u ní. Fotr je na léčení.“

„V nemocnici?“

„Ne, kámo. Na protialkoholním.“

„Aha. To je dobře... asi?“

„Nic si od toho neslibuju.“

Krabičková dieta vydržela přesně deset dní. Jedenáctý den Tomáš stepoval před třídou, ale Filip nikde.

Pomalu se připravoval, že bude zase muset vydržet bez něj. Poslední dobou se na něj upíraly pohledy několika třídních sígrů. Tušil, že si vybírají svou příští oběť, a on byl na ráně. V hrudi cítil těžítka, skleněná koule se pomalu otáčela.

„Jsi nějaký bledý, Tomáši, není ti špatně?“ zeptala se češtinářka.

„Ne.“

„Takhle on vypadá normálně,“ poznamenal kdosi v zadní lavici a třída se zachechtala.

Zatím to byly jen tyhle poznámky. Věděl, že je musí přejít a tvářit se pohrdavě. Kdyby nedejbože opravdu omdlel jako tenkrát na pouti, už by ho nic nezachránilo. Potíž byla, že se mu vážně dělalo zle, srdce mu bušilo v uších a myšlenky se začínaly stáčet nebezpečnými směry.

Zvedl ruku.

„Můžu si odskočit?“

Zaváhala. Rozhlédla se po třídě. Modlil se, aby ji nenapadlo poslat někoho s ním, jako kdyby byl malý kluk, co potřebuje doprovod.

„Běž,“ kývla nakonec a podívala se na hodinky. Takže mu běžel čas, odhadoval, že maximálně pět minut, než spustí poplach.

Zavřel se v kabině, posadil se na mísu a hlavu sklonil mezi kolena. Čekal. *Neopouštěj se*, opakoval si v duchu větu, co pou-

žívala máma. Když byl menší, doopravdy se sám sobě ztrácel, těžítko v hrudi rostlo, až ho nakonec vcuclo dovnitř, stal se sněhovou vločkou vířící zmateně kolem sošky jelena, a kdykoliv se z té koule chtěl dostat ven, narážel do skleněné stěny tak dlouho, dokud někdo nezhasl a nepohltila ho...

Zazvonilo. Ten zvuk byl tak nepříjemný, že ho chtěl nechtě vysvobodil. Začalo hrozit reálné nebezpečí, že ho někdo zvenčí uvězní v kabině, kde se dobrovolně ukrýval, a tak se nadechl a radši normálně vyšel ven.

Ráno seděl Filip na svém místě v lavici a zubil se na něho.

„Vypadáš příšerně, kamaráde,“ řekl místo pozdravu. „Co máme dneska k svačině?“

Během dne z něj vypadlo, že matka utekla k jednomu ze svých milenců. Chvilí prý přemýšlel, že se o sebe nějak postará sám, ale pak zjistil, že nemá ani klíče od mámina pronajatého bytu, ani peníze, aby si koupil něco k večeři.

„Přespál jsem v Klokánku a druhý den ráno mě vyzvedl fotr.“

„Já myslel, že je na léčení.“

„Jo, to byl. Ale jak se dozvěděl, že matka zdrhla, vzal roha. Prej je vyléčenější až až.“

„Co když tě zase zmlátí?“

Filip chvíli mlčel.

„V Klokánku to není špatný... ale doma je doma. Sociálce jsem odpřisáhl, že jsem si všechno vymyslel. Nechci do děcáku. Nebo nedejbože k mámě.“

„Svačiny dělala dobrý, ne?“

„Když má zrovna náladu, maže svačiny, nosí předražený dárky a slibuje hory doly. Pak jí najednou přeskočí a zmizí třeba na tři měsíce. Nebo ještě hůř, upadne do deprese. To se pak nezvedne z postele, nejí, nemeje se, v jednom kuse brečí. Nejhorší je, že nikdy nevíš, kdy se to zase přepne,“ zakončil Filip a uhnul očima.

Zkoušel si představit svou mámu, jak v jednom kuse brečí. Nešlo to. Vlastně ji brečet nikdy neviděl. Napadlo ho, že by docela bral, kdyby měla depresi. Mohl by ji vzít kolem ramen a říct, že všechno bude dobré.

Pořád se jí snažil dokázat, že je chlap, co se o sebe umí postarat.

Jednou spolu hráli karty a jemu se nedařilo, pořád prohrával.

„Musíš u toho víc přemýšlet,“ řekla trochu netrpělivě, a začala mu znovu vysvětlovat pravidla.

Byl vyčerpaný a měl všeho dost.

Podívala se na něj a zarazila se. „Co je? Snad bys nebrečel kvůli kartám?“

Vtáhl rty a zavrtěl hlavou.

„Už jsem se lekla. Prohraješ ještě mockrát.“

Jedině ve Filipově přítomnosti se cítil silnější. Na školních výletech pravidelně kupoval kamarádovi jídlo nebo mu platil jízdné. Filip nikdy nic neměl.

Po prázdninách se i tohle změnilo. Nastoupila nová spolužačka Alenka a všichni kluci se před ní předváděli, včetně Filipa. Přes léto vyrostl, byl teď skoro o půl hlavy vyšší než Tomáš. Nechal si narůst patku, která mu padala do obličejů. Svoje trable s rodiči vykládal všem na potkání.

„Nepřeháněj,“ řekl mu jednou Tomáš.

Věděl, jaká je realita. Párkrát u něj doma byl. Viděl špinavé zdi, otce válejícího se před vypnutou televizí s rukou bezvládně visící z gauče.

„Nic ve zlým, kamaráde, ale to ty nemůžeš pochopit,“ řekl Filip a vyměnil si významný pohled s Čermákem, jehož otec

seděl ve vězení za ublížení na zdraví a matka pila jako duha. Ten přikývl.

Při jedné cestě ze školy se mezi nimi rozhostilo neobvyklé ticho.

„Co máš za problém?“ začal Filip, když byli asi v půlce trasy.

„Problém?“

„Poslední dobou seš divnej.“

„Nejsem.“

Filip protočil oči. „Tak prostě řekni, že tě seru.“

„Nesereš.“

„Seš fakt debil.“

„Sám jsi debil. Od kdy nosíš patku?!“

Filip se zastavil. Rozkročil se a založil ruce v bok. Chvíli se zdálo, že mu jednu vrazí. Pak ale zaklonil hlavu a začal se smát. Byli akorát v podchodu pod železniční tratí směřující na sever a jeho chechtot se dutě odrážel od stěn obložených kachličkami v barvě zkažených vajec.

„Prej patku.“

Smál se čím dál víc.

Začaly mu taky cukat koutky.

„Ne, vážně. Vypadá to děsně.“

Filip ho poplácal po rameni. „Kamaráde, musím se o sebe trochu starat. Jestli sis nevšiml, nejsem zrovna Brad Pitt.“

Překvapeně se na něj podíval. Taky si nevěří, došlo mu. Najednou se mu strašně ulevilo.

„Poradil mi to fotr,“ dodal kamarád.

„Tu patku?“

„Abych se o sebe víc staral. Holkám se to prej líbí.“

Chvíli mlčeli.

„Myslel jsem, že ho nesnášíš,“ namítl, když konečně vyšli na denní světlo.

„Taky že jo. Ale se ženskejma to vždycky uměl.“

Tomáše holky tou dobou ještě nezajímaly. Lekl se, jestli není teplouš, pak to ale zavrhl. Spíš měl zatím co dělat sám se sebou. Byl nejmenší ve třídě a na rukou mu vyskákal ekzém. Nedomákal si představit, že by o něj měl zájem někdo jiný než tlustá Anča, která ho milovala už od školky.

V sedmičce vyfasovali mladého třídního, matikáře s úderným jménem Šíp. Všechny holky se do něj zamilovaly. Kluci to nesli nelibě, obzvláště tupci jako Čermák. Na učitele si ale netroufl, zase tak hloupý nebyl.

Tomáš změnu vítal. Matematika ho vždycky bavila.

Jednou si ho učitel po vyučování zavolal a zadal mu složitější úlohu na doma. Pak se ho zeptal, jestli někdy uvažoval o matematické dráze. Prý si všiml *neobvyklé čistoty jeho myšlení*, takový *cit pro logiku* se často nevidí.

Bylo mu trochu trapně, ale taky se mu to líbilo. Doteď byl jediný chlap v okolí jeho děda. A s tím se moc mluvit nedalo.

Najednou se všeobecně vědělo, že je na matematiku machr. Alenka za ním chodila o přestávkách s prosbou o radu. Posadila se na krajíček lavice, okusovala tužku s gumou na konci a růžové drobký plivala pod sebe. Začal si všímat, jaké má pěkné vlasy, a párkrát ho napadlo, jestli jsou doopravdy tak hebké, jak vypadají.

Filip seděl vedle a zamračeně je pozoroval. Ze začátku se snažil vmísit do hovoru, přicházel s nápady, jak ten který příklad vyřešit, ale Alenka jeho rady ignorovala.

„Copak nevidíš, že je do tebe zabouchnutá?“ utrl se na něj jednou v jídelně, když Alenka odběhla pro příbor, který si Tomáš v rozrůznitosti zapomněl vzít.

„Ne,“ přiznal po pravdě.

„Kecáš. Vážně sis nevšimnul, jak na tebe valí oči, jak ti visí na rtech, když meleš ty svoje matematický žvásty?“

„Protože ji to taky zajímá.“

Filip se ušklíbl. „To určitě.“

Zaskočil ho. Mohlo v tom být něco víc? Takhle holky projevuují zájem?

„Taky ji miluješ, aspoň se přiznej,“ dorážel Filip.

„Je mi sympatická, to je celý.“

Přemýšlel o tom, co mu řekl. Cítil k ní něco? Ano i ne. Byl rád, když si povídali. Připadala mu blízká. Ale nechtěl jí strkat jazyk do pusy ani dělat žádnou z těch dalších věcí, o kterých mluvili kluci. Je tohle zamilovanost? Nevěděl. Potřeboval se někoho zepstat, jenže s Filipem se o Aleně mluvit nedalo.

Dřív by šel za mámou. Mívala odpověď na všechno. Poslední dobou se ale i ona změnila. *Hlavně klid*, její krédo, už neplatilo. Naopak se často vytočila kvůli hloupostem. To by ještě chápal, měla hodně práce a byla nervózní. Horší bylo, že se pak chodila omlouvat. Tahle proměnlivost ho děsila víc než cokoliv jiného.

Začala se hádat dokonce i s babičkou a s dědou. Ani dřív spolu neměli kdovíjaké vztahy. Navštěvovali se minimálně, máma ho vždycky odvezla na Háje do jejich panelákového bytu na víkend a v neděli večer zase odvezla. Přijala od babičky krabičky s jídlem, daly si dvě suchá dobnutí na tvář, s dědou si jen podali ruce.

Možná se k sobě chovali vlažně, ale nikdy ne nepřátelsky.

Spory začaly až krátce po jeho třináctých narozeninách. Poté, co dostal dárky – nový tablet od mámy, modrý svetr od babičky a Dějiny matematiky od dědy.

Děda mu pak tajně podstrčil ještě jeden balíček v papíru s logem knihkupectví. „Radši to mámě moc neukazuj,“ mrkl na něj.

Další kniha. Logicky předpokládal, že v ní bude něco o sexu. Přečetl ji za jeden večer. Šnek, co se narodí bez ulity, nemá ro-

diče ani domov. Žije na břehu malého jezírka. Ostatní hlemýždi se mu smějí. Má děsivě nízké sebevědomí, až je to občas vtipné. Jednoho dne se rozhodne, že se vydá do světa. Plazí se podél jezírka nekonečných sedm dní. Zažije přitom různá dobrodružství. Na sklonku týdne dorazí na stejné místo, odkud vyšel. Ulitu ani rodiče nenajde.

Na dětskou knihu dost depresivní.

Nejzajímavější bylo věnování vepsané propiskou na první stránce:

PRO TOMÁŠE, ABY SE NEZTRATIL.

Písmo nepatřilo nikomu, koho znal. Bylo úhledné a sklánělo se doprava. Podepsaný byl nějaký Jon, zřejmě autor knihy, jak si ověřil na titulní straně. Jon Ranelagh.

„Kde se to tu vzalo?“ zbledla máma, když knihu zahlédla na nočním stolku. Nepovažoval za nutné ji schovávat.

„To je od dědy,“ přiznal.

„Proč ti dává takový knihy?!“ rozčílila se.

Jo, to by ho taky zajímalo. Na druhou stranu, děda byl po každé trochu mimo. Proč se naštvala máma, nechápal.

Vzala knížku do ruky, otevřela ji na straně, kde bylo propiskou vepsané věnování, a zbledla ještě víc.

„To jsem si mohla myslet.“

Prudce knihu zaklapla a pohodila ji zpátky.

„Co sis mohla myslet?“

Podívala se na něj, jako by na chvílku úplně zapomněla, že nemluví sama se sebou, a pak uhnula očima.

„Ale nic. Já jen... vadí mi, že pořád nakupuje další a další knihy. Nemáme je kam dávat.“

Najednou měla nějak strašně moc naspěch, že prý se jí vaří na plotně polévka.

Do kuchyně přesto vůbec nešla. O chvíli později, když přiložil ucho ke stěně oddělující jejich pokoje, ji slyšel potichu brečet.

Pozdě večer máma někam volala. S mobilem v ruce ho šla nejdřív zkontrolovat, jestli už spí. Předstíral, že ano. Slyšel ji, jak na někoho křičí. Ať prý se do ničeho nemíchá. Že ještě nenastal správný čas.

Správný čas na co? Tehdy ho poprvé napadlo, že mu máma něco tají.

Ráno byla zase jako vyměněná. Sedla si k němu na postel, odhrnula mu vlasy z čela.

„Máme se spolu dobře, vid’? Nic ti neschází?“

Nevěděl, co říct, tak mlčel.

„Možná jsem vždycky nebyla úplně...“

Ještě se ani pořádně neprobudil a hned takový rozhovor. Zvedl se na lokty a odkašlal si.

„Ale ne...“ začal.

„Dělala jsem, co jsem mohla, víš?“ vedla si dál svou. „Možná jsem měla bejt víc...“

Ticho. Dál ho roztržitě hladila po hlavě. Když bylo jasné, že z ní nic dalšího nevypadne, odhodlal se: „Mami, co je s tou knihou? Proč ses zlobila?“

Stáhla ruku z jeho vlasů, jako kdyby probíjely.

„Co by s ní bylo? Nic. Bylo to nedorozumění. Ale neboj, všechno jsem vyřešila. Už se tím netrap.“

„Volala jsi tátovi?“ zeptal se najednou.

Vytřeštila na něj oči.

„Tátovi? Co tě to napadlo? Táta je přece mrtvej.“

„Určitě?“

Dřív by se tomu možná i zasmála. Řekla by něco v tom smyslu, že nevěří na duchy ani na nic jiného, na co si nejde sáhnout. Uklidnil by se. Všechno by bylo zase v pořádku.

Zaváhala.

„Určitě,“ řekla po chvílce. Pak ho poplácala po ruce. „Jsem ráda, že jsme si popovídali,“ dodala ještě. Zvedla se, uhladila perinu, na které po ní zůstal důlek, a usmála se na něj. „Klidně ještě spi. Uvařím něco k obědu.“

Skládal si v hlavě střípky informací, které o tátovi věděl. Francouz, který přijel studovat do Prahy. S mámou se poznali na vysoké škole. Místo plánovaných šesti měsíců zůstal v Česku skoro tři roky. Při jedné cestě z Paříže měl autonehodu a zemřel.

Kdykoliv se snažil zjistit víc, odbyla ho máma poznámkou, že táta ho měl moc rád a vše ostatní je nepodstatné. Její slova měla tehdy váhu, neměl důvod jí nevěřit.

Po narozeninách se tohle změnilo. Když se nedívala, pokradmu si ji prohlížel.

Občas zachytila jeho pohled.

„Co je?“ ptala se a nervózně si prohrábala vlasy.

„Nic,“ on na to.

Jednou, když odběhla do obchodu a mobil nechala doma, prošel historií volání. Myslel si, že ji usvědčí, ale s překvapením zjistil, že tenkrát večer volala na Hájce.

Jsou dvě možnosti, přemítal. Buď se mýlí a rozhovor o správném načasování byl zkrátka o něčem jiném, anebo v tom jedou všichni.

Když byl u prarodičů, zkoušel je nachytat a schválně zaváděl řeč na tátu. Babička uhýbala pohledem. Proč prý se nezeptá mámy. Ta ho přece znala nejlépe. Děda mlčel, což byla jeho běžná reakce na cokoliv.

Koncem měsíce za ním přišel Šíp a řekl:

„Znám jednu skvělou školu, co by byla přímo pro tebe. Mají matematickou třídu.“

Věděl, že několik spolužáků podává přihlášku na víceletá gymnázia, ale vůbec ho nenapadlo to zkusit.

„Tví kamarádi tam půjdou taky,“ pokračoval učitel. „Filip na přírodní vědy tedy moc není, ale mají tam i třídu s rozšířenou výukou francouzštiny a on je na jazyky opravdu hodně nadaný, takže...“

„Francouzština?“ přerušil ho.

„Taky jsem se trochu divil... Řekl bych, že chce hlavně na stejnou školu jako jedna slečna,“ usmál se.

Tomášovi však v hlavě vířily úplně jiné myšlenky. Právě ho napadl báječný způsob, jak přinutit mámu mluvit.

Běžel domů, na internetu vyplnil přihlášku a večer ji předložil mámě k podpisu.

„Chci se naučit francouzsky,“ řekl, zatímco si nasazovala brýle na čtení.

Prolétla očima formulář a vzhledla. Snažil se v jejím obličejí vyčíst cokoli, co by mu poskytlo odpověď, ale tvářila se úplně nezúčastněně.

„Aha,“ promluvila po pauze. „A proč?“

„Kvůli tátovi.“

Stiskla rty. Posunula si brýle na nose, pak vzala propisku a přihlášku podepsala.

Nedostal se. Na přijímačkách ho postihla akutní žaludeční nevolnost, a i když to nahlas neřekl, vinil z toho mámu.

Jí se očividně ulevilo. Otřepala se, dokonce za ním přišla do pokoje a řekla, ať si z toho nic nedělá.

Filipa přijali. Alenku taky. Odešlo pár dalších chytřejších dětí. A jemu na prahu osmičky začaly krušné časy.

Přesně jak čekal – vykuchaná třída se rychle přeskupila kolem Čermáka, který už neměl důvod nic předstírat a vrátil se k tomu, co mu šlo nejlépe.

Začal tím, že mu o hlavní přestávce vyždímal houbu na hlavu. Tomáš cítil, jak mu špinavá ledová voda stéká za krk, v pramíncích pokračuje po zádech a zatéká mezi půlky. V krku měl zase to hnusné sousto, co nešlo spolknout. Schoulit se do klubička, přikrýt rukama hlavu...

„Fakt dobrý,“ vypravil ze sebe. Křečovitě se zasmál. Rádoby ležérně se zvedl, došel k umyvadlu pro erární ručník a vysušil si s ním hlavu. Doufal, že proud vody z houby nebyl tak silný, aby mu na zadku zanechal mokré fleky.

Čermák chvíli předstíral, že přemýšlí, nakonec vzal houbu a hodil ji proti zdi. Zazvonilo.

Do třídy vešel Šíp a hned u dveří podklouzl na mokré loužičce.

„Co to tady sakra...“ Tak tak chytil rovnováhu. „Seberte někdo tu houbu.“

Zasedl za katedru a přelétl pohledem třídu. Na okamžik se zastavil očima na jeho mokré hlavě.

Hlavně nic neříkej, pomyslel si Tomáš.

Učitel těkal pohledem mezi ním a Čermákem, čelo nakrčené. Ve třídě se rozhostilo ticho. „Napíšeme si test,“ řekl nakonec.

Třída nespokojeně zahučela. Zvedl ruku, jako by odháněl hejno much.

„Nechci slyšet ani slovo.“

Zazvonilo na přestávku. Neplánovaná desetiminutovka vyvolala vlnu nevole, hlavně u Čermáka, který propadal.

Tomáš se vytratil na záchod, zavřel se do kabinky a sesunul se na zem. Chlorem páchnoucí dlaždičky mu připomněly Filipa. Touhle dobou by už klepal na dveře a ptal se, jestli je v pohodě.

Vtom někdo vešel. Rychle vylezl na mísu a skrčil nohy.

„Tomáši?“

Šíp.

„Všechno v pořádku?“

Začaly ho štípat oči. Ještě aby se rozbřečel jak mimino. Představil si sám sebe, opuchlého, oblíbený učitel ho drží kolem ramen a vede na ošetřovnu... Kdyby to viděl Čermák, podepsal by si rozsudek smrti.

Na opačné straně kabinky bylo chvíli ticho.

„Víš, kde mě najdeš, kdyby něco.“

Dveře znovu klaply.

O pár týdnů později přišla máma nezvykle zamlklá. Sundala kabát, zula boty a posadila se na gauč. Několik dní se na něm válela hromada vypraného prádla, kterou ani jeden z nich neměl potřebu uklízet. Prostě si z ní vzali, co potřebovali. Máma nesnášela žehlení.

„To jsi to nemohl složit?“ vyjela na něj místo pozdravu. „Všechno musím dělat já.“ Začala vytahovat jedno tričko za druhým a skládat je do komínku.

V takových chvílích bylo lepší klidit se jí z cesty. Možná ji naštvál někdo v práci. Nehodlal být hromosvod. Vzal si rohlík se šunkou a chystal se odnést si talíř k sobě do pokoje.

„Počkej,“ zarazila ho. „Potřebovala bych s tebou něco probrat.“

Posadil se ke stolu, kde večereli zřídka. Máma zůstala na pohovce, ale natočila se čelem k němu. Dál skládala prádlo jako stroj.

„Třídní říkal, že jsi mimořádně nadanej kluk.“

Uvědomil si, že byly třídní schůzky. Jestli Šíp žvanil...

„Taky říkal, že se poslední dobou uzavíráš do sebe a jestli se doma něco neděje.“

Takže žvanil. Snad jí nevykecal, jak brečel na záchodě?

„Asi se mu něco zdálo.“

Opatrně odsunul židli, aby neskřípla o podlahu a sousedka zespodu nezačala mlátit koštětem do stropu. Popadl talíř s večeří.

„Do hlavy ti nevidím. Nejsem tenhle typ... Kam jdeš, počkej!“
Zase si sedl.

„Nerada ti dávám rady, ale... Kamarádi jsou důležití. Abys nezůstal sám.“

Najednou dostal šílený vztek. Sám už je. Kvůli ní. Kdyby ho víc podpořila, ty pitomé přijímačky by udělal. Nemusel by teď řešit Čermáka.

„To říká ta pravá.“

Přestala skládat oblečení a podívala se na něj. Napadlo ho, že mu jednu vrazí. Doufal, že to konečně udělá. Těšil se na bolest způsobenou něčím skutečným. Místo toho po chvilce sklopila zrak a pokračovala v práci.

„Nevíš, o čem mluvíš.“

To ho vytočilo ještě víc.

„Jo? A kde jsou ti tví kamarádi? S nikým si nevoláš, nikam nechodíš. Pořád jsme jen my dva. O tátovi se nemluví. Žádný pořádný příbuzný taky nemáme. Ke všemu teď tvrdnu na blbý základce. To všechno kvůli tobě!“ zařval.

Zbledla. Pak vzala hromadu složeného prádla a mrskla s ní o zem.

„Nemám žádný kamarády, protože se celej život starám o jednoho nevďěčnýho kluka! A můžu ti říct, že toho mám tak akorát dost! Odteď se o sebe budeš starat sám. Já končím.“ Prošla kolem něj. Dveře práskly.

Chvilí seděl mlčky. Ticho narušovalo jen pravidelné tikání hodin.

Vstal, vzal talíř s nedojedeným rohlíkem a odnesl ho na linku. Pak si kleknul na zem a začal pomalu skládat oblečení zpátky do komínku.

Druhý den ráno našel na stole přichystanou snídani a dopis.

PŘIJEDU ZA PÁR DNÍ.

STAV SE U BABIČKY, POSTARÁ SE O TEBE.

MÁMA.

Teprve teď se doopravdy vyděsil. Co když to myslela vážně? Vytočil její číslo, byla nedostupná. Vzápětí objevil telefon odložený na stolku v chodbě mezi nepoužívanými klíči, sponkami do vlasů, vybledlými účtenkami a dalšími krámy.

Vtrhl k ní do ložnice a otevřel šatní skříň. Oblečení bylo na místě. Zmizel jen malý palubní kufr.

Trochu se uklidnil. Nasoukal do sebe kus rohlíku, ale vzpřičil se mu v krku. Vyplivl sousto do dlaně.

Cestou do školy si hádku pořád dokola přehrával v hlavě. Těžko jí může vyčítat, že měl svůj zásek a neudělal testy. Že mu nedala pusku na čelo a neřekla držím ti palce? Vážně? Je mu snad pět? Vzpomněl si na Filipa a jeho mámu, co se nedokázala zvednout z postele.

Bylo mu čím dál hůř. Kopal do kamínků, litaly do všech stran. Možná je máma taky v depresi. Vybavil si její včerejší ztrhaný výraz a najednou mu do sebe všechno zapadalo. Proto se chovala divně. Začal o ni mít strach. Kam odjela? Cítil, jak se klepe. Jestli ho v tomhle stavu zmerčí Čermák... Otočil se a zamířil na metro. Nasedl na céčko směr Háje.

„Co ti řekla?“ zeptala se babička, namazala mu dva rohlíky máslem a obložila je šunkou.

„Nemám vůbec hlad.“

Přisunula mu talíř.

„Musíš jíst. Jsi zesláblý. Tak co se stalo?“

„Trochu jsme se pohádali kvůli škole.“

Vypadala, že se jí ulevilo.

„Ty pokažený přijímačky? Prosím tě, nic si z toho nedělej. Co je to vůbec za výmysl tyhle víceletý gymnázia? Střední škola má být čtyři roky, proto je snad střední...“

„Babi, máma má asi depresi,“ přerušil ji.

Nasypala do hrnku dvě vrchovaté lžičky kafe a zalila je až po okraj horkou vodou. Ustrkla a přivřela oči.

„Jak jsi na to přišel?“

„Je divná.“

„Ale ráno vstane? Chodí do práce? Stará se o tebe?“

„Jo.“

Babička vypadala, že se jí ulevilo.

„Bude to dobrý, uvidíš.“

Babiččina jistota ho vyvedla z míry. Ví něco, co on ne?

„A ona ti řekla, proč teď zmizela? Myslel jsem, že spolu moc nemluvíte.“

„Potřebuje si odpočinout. Měla toho hodně v práci a...“

Zase ty výmluvy na práci.

„Nemusíš se o ni bát. Jela na pár dní na chatu.“

„Na chatu? Teď? Není tam zima?“

Mávla rukou jako by odháněla vlezlou myšlenku.

„Prostě potřebuje být chvíli sama.“

Odpoledne dojeli domů pro věci. Babička rozhodla, že dokud se máma nevrátí, zůstane Tomáš u nich.

„Dneska tě ve škole omluvím, ale zítra už půjdeš.“

Uběhl týden. Jestli mu Čermák plival do svačiny, kradl věci z tašky nebo si z něj se svými poskoky utahoval, nevšiml si toho.

V sobotu zazvonil telefon. Babička s ním odběhla do ložnice a zavřela dveře.

„Přijede zítra. Už se na tebe moc těší.“

Máma se vrátila jakoby nic. Vybalila věci, uvařila jídlo a zavolala ho k večeři. Vypadala odpočatě.

„Pustíme si nějaký seriál?“ zeptala se ho, jako by se nic nedělo, když dojedli.

Posadil se vedle ní na gauč, hned vedle komínku vyskládaných triček.

Všechno bylo jako dřív – až na to, že nebylo. Máminy poznámky mu nešly z hlavy.

Premýšlel, jestli ho má vůbec ráda. Co když táta neumřel, ale normálně od mámy odešel? Kvůli němu. Všechno by pak dávalo smysl.

Utápěl se v podobných úvahách, zatímco dál chodil do školy a před mámou předstíral, že se nic neděje. Nechtěl jí přidělovat další starosti.

Skoro doufal, že ho Čermák konečně pořádně zmlátí. Těšil se, až bude po všem, až se stane oficiálním otloukánkem jako teplouš Nováček.

Jenže se nedělo nic zásadního, jen drobnosti. Vzali mu svačinu, kterou by stejně nejedl, polili vodou vypracovaný úkol, který se nechystal odevzdat.

„V pohodě, kámo, nic ve zlým,“ dal mu Čermák herdu do zad, stejnou, jako dával svým poskokům.

Nechápal. Má si sám strčit hlavu do záchodu, aby jim konečně došlo, že teď už na něj můžou?

Pak pochopil. Šíp. Aniž by musel říct jediné slovo, držel ho pod svými ochrannými křídly. Na třídního si netroufli. Za zády se učiteli samozřejmě vysmívali, ale dobře věděli, že je má v hrsti. Čermákovi hrozil reparát.

Nějak se dobelhal do deváté třídy. Objevil programování a podřídil mu veškerý svůj volný čas. Vytvořil si virtuální realitu, kde

se vadné kódy daly jednoduše přepsat. Bylo v tom něco osvobozujícího.

S mámou to bylo pořád zvláštní. Jednou za čas bez většího vysvětlování zmizela a zhruba po týdnu se opět vrátila. Řekl si, že má asi milence. Možná víc vědět ani nepotřeboval.

Novou éru předznamenal zpráva od Alenky.

AHOJ TOME, JAK SE MÁŠ? NECHCEŠ SE NĚKDY POTKAT?

Zaskočila ho. Toužil ji vidět, ale ne ve stavu, v jakém byl. Měli kruhy pod očima, ekzém se zhoršil a z věčného vysedávání u počítače pár kilo přibral.

Chyběl mu Filip. V uplynulém roce si trochu psali, nic moc hlubokého. Občas si zahráli online hru.

NEVADÍ, ŽE SE PŘIDÁ JEDEN KÁMOŠ? Přišla zpráva na WhatsApp.

JASNÝ! odepsal mu.

Samozřejmě že vadí. Kámošů z gymnázia přibývalo, vedli mezi sebou řeči, kterým nerozuměl. Odkazovali se na zážitky, které neprožil, na učitele, které neznal. Nejhorší bylo, že se ho Filip doopravdy snažil zapojit. Jako by byl nějaký nezkušený mladší brácha. Nemohl to vystát. On, Pepek námořník, je na jednu za nýmanda ze základky.

Nakonec všechny ty skupiny opustil. Představoval si, jak se Filipovi ulevilo. Možná se mu za zády smějí.

V okamžiku, kdy mu na mobilu blikla zpráva od Alenky, nevěděl o Filipovi dobrých sedm měsíců. Najednou s ním prostě potřeboval mluvit.

ČUS FILIPE. JDU DNES NA VYHLÍDKU, PŘIIJĎ.

TOM